

Lendvai Zalán

GYEREKKOR

2022-07-08 | **VERS**

Galambok szólnak valahol,
szárnycsattogás veri fel az udvart,
ablakom kapu a jelenemért
nyúló múlthoz.

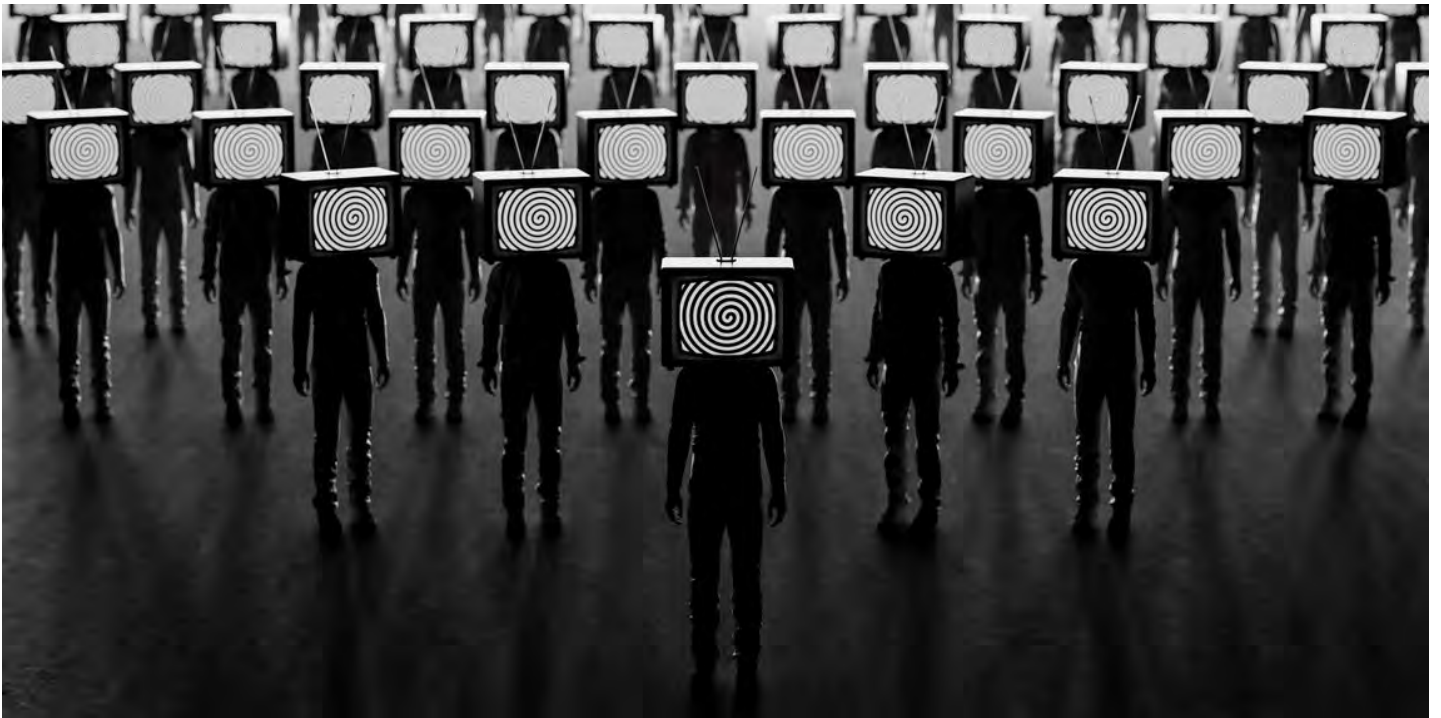
Hosszú, keskeny terasz,
műanyagterítő.
Novellákban látom
viszont elmúlt életem,
most újra hallom a lugas
alatti hangokat,
beleng rájuk a hintaágy,
meghajlanak a fák,
körülottem mozgásba
kezd minden élő, élettelen,
épp megnyugszom,
de maradni sem tudok,
mert akkori énem bontakozik,
gondolatok csomagjai,
mint a tej, kifutnak,
s többé nem üldözöm magamat,
együtt rohanunk
felfelé egy dombra,
csúcsa mögül
csak naptagok látszanak,
és a tetején állva
feloldódik bennem
egy régi csomó.

kép | Clay LeConey, unsplash.com

Lendvai Zalán

VALÓSÁG NÉLKÜL

2022-07-18 | **VERS**

Zene lüktet,
pupilla szűkül,
lassuló rezdüléseim
ezer irányból súgják:
most szabad élni,
levegőhöz jutni
nem volt
még egyszerűbb.

Mert fellélegzés
a szünet, lágy
hullámmá alakulnak
gondolataim,
udvariasan kikerülnek,
elsimulnak mellettem
fejüket másfelé tartják,
s nem jut el hozzám
a múlt ragadós szemete,
autók, szirénák zaja,
kettészelt város közt
hömpölygő Duna,
szendvicsevő öltönyösök,
telefonba ordító alakok,
a büntudat, az emlék,
az idővel nem fakuló kép
hajlongó lombok alatt.

Most egyik se néz,
nem lesznek tükreim,
amikkel szembesülve
tisztán látnám,
pontosan hány
darabban vagyok.

kép | shutterstock.com